

Серафима, бившего поп Златана за Рухаани викили и председател на черковното настоятелство, това избраніе е едно от най-похвалните, защото е човек снабден с всички качества за такова звание и служба; стига да прибързат да го доведат по-скоро.О! Тогава колко има да се гордее наший град!" /28/

В цитирания архивен фонд 751 на Митрополит Серафим е съхранен препис от важен документ – т.нар. Съгласително, т.е. писменото споразумение между черковните общини на Пловдив и на Татар-Пазарджик, по повод настойчивото искане на последната, архимандрит Серафим да заеме посочената длъжност в техния град. Освен че се фиксира времето за престоя му там - от 1871 януари – до август 1872 г., т.е. 20 месеца, този документ дава информация за задълженията и за статута като цяло на един „рухание – векили”. Изрично е записано, че длъжността изисква „за всички работи да обявява на членовете, поставени в общината, и по вишегласието им, заедно с тях да реши всяка работа”; определеното му възнаграждение: 20 заплати – общо 14 000 гроша.

Наред с тази информация, Съгласителното впечатлява и с преценката, която пазарджишките общинари изразяват спрямо личността на архимандрит Серафим. Това без съмнение потвърждава неговия утвърден авторитет на духовен водач не само в Пловдив, но извън неговите предели. Затова те настояват, че именно Серафим е лицето, което им е необходимо пред местните власти – „което ся намери благословно от всички ни едногласно за такова – Отец Арх.Серафим, когото и умоляваме чрез Пловдивската църковна община да ни го отстъпят от учителското му звание”. /29/ Така наред с подчертано положителното отношение към архимандрита, отново се потвърждава, че преди да замине за Т. Пазарджик, той е учител в пловдивското училище.

Очакваното присъствие в Татар Пазарджик на български духовник със сан на Архимандрит вече се споменава с подчертано удовлетворение в изпратена на 20 март 1871 г. до в. „Македония” дописка от този град се казва: „В главната ни Варошка църква е поп като светът Отец Архимандрит...”. Не е случаен фактът, че събралият се казалийски събор в града през февруари с.г. го избира за Председател на Църковното настоятелство. Интересни са и други две дописки от Т. Пазарджик от 1871 г. – във в. „Право” и във в. „Македония” /втората е отзвук на първата/, които са доста критични и показателни за обществената атмосфера в града, за статута и авторитета